

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci **navrhovatele: A-, spol. s r. o.**, zastoupeného JUDr. Martinem Purkytem, advokátem se sídlem Štefánikova 18/15, Praha 5, proti **odpůrci: Středočeský kraj**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení:

1) Ing. Z. M., 2) spolek P. T., zastoupený JUDr. Raem Uppaluri, advokátem se sídlem Hybernská 20, Praha 1, 3) obec T. se sídlem xx, 4) Ing. Y. Š., T, 5) L. S. N., 6) PhDr. Ing. P. M., 7) A. H., 8) MUDr. A. P., 9) MUDr. M. P., **o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, schválených usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 4-20/2011/ZK ze dne 19. 12. 2011, v části textového i grafického vymezení regionálního biokoridoru RK 1186 Nučice - Škrábek, pro revitalizaci břehů Radotínského potoka v katastrálním území Tachlovice,**

t a k t o :

- I. Návrh s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se návrhem podaným u zdejšího soudu domáhá zrušení opatření obecné povahy - Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, schválených usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 4-20/2011/ZK ze dne 19. 12. 2011 (dále též „ZÚR“), a to v části textového i grafického vymezení regionálního biokoridoru RK 1186 Nučice - Škrábek, pro revitalizaci břehů Radotínského potoka v katastrálním území Tachlovice (dále též „biokoridor RK 1186“).

Navrhovatel předně konstatoval, že napadené ZÚR jsou v době podání návrhu účinné a způsobilé soudního přezkumu, návrh byl podán v zákonné lhůtě, přičemž navrhovateli přísluší aktivní legitimace k podání návrhu, neboť je na svých právech napadeným opatřením obecné povahy zkrácen. Navrhovatel předně namítá rozpor se skutkovým stavem existujícím v době schválení ZÚR, neboť ty byly v době vydání v přímém rozporu s platně vydanými a pravomocnými rozhodnutími Městského úřadu Rudná, stavebního úřadu, a Městského úřadu Černošice, odboru životního prostředí, jejichž kopie k návrhu přiložil. Jedná se o stavební povolení a kolaudační rozhodnutí týkající se (dle vyjádření uvedeného městského úřadu) pozemků přímo dotčených biokoridorem RK 1186. Jde především o pozemky parc. č. xx v obci Tachlovice, které jsou a byly v době vydání ZÚR zařazeny do funkční plochy „sport a rekreace“. V této lokalitě mají být pozemky využity jako otevřená sportovní zařízení a krytá sportovní zařízení, přičemž pozemky mají být zainvestovány komunikacemi a inženýrskými sítěmi. Tyto požadavky byly rozhodnutími stavebního úřadu v Rudné i Městským úřadem v Černošicích splněny a na daných pozemcích byly vystavěny tenisové kurty, zázemí pro sportovce, komunikace a inženýrské sítě. Podle navrhovatele je obecnou zásadou správního řízení, že rozhodnutí vydané v daném řízení musí odpovídat skutkovému stavu existujícímu v době jeho vydání. S tímto principem jsou však napadené ZÚR v rozporu, neboť v době jejich vydání byl skutkový stav zcela jiný, neboť pozemky již byly zcela nebo zčásti zastavěny a zasítovány. Navrhovatel dále upozorňuje na to, že podle § 187 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), krajský úřad prověří územní plány velkých územních celků z hlediska aktuálnosti jednotlivých záměrů a splnění kritérií jejich nadmístního významu. Podle navrhovatele jsou napadené ZÚR v rozporu s citovaným ustanovením, neboť požadované hodnocení aktuálnosti napadené části neobsahují, resp. s ohledem na skutečnosti výše uvedené jsou s těmito skutečnostmi v přímém rozporu. Navrhovatel dále namítá, že ZÚR neobsahují zákonem stanovené součásti, a to konkrétně posouzení kumulativních a synergických vlivů, vyhodnocení vlivů s ohledem na jejich lokalizaci (neúplnost zpracované SEA) a vlivů koncepce na lidské zdraví. ZÚR neobsahují hodnocení jednotlivých vlivů ve spojení s dalšími záměry. Potencionálním negativním vlivem je též zásah biokoridoru do zastavěných a zastavitelných území obce Tachlovice. Posouzení vlivů koncepce na lidské zdraví ZÚR neobsahují vůbec. Navrhovatel upozornil, že obdobnou problematikou se již zabýval Krajský soud v Praze ve svém rozhodnutí sp. zn. 50 A 24/2012 a odkázal na jeho závěry v uvedené věci, které jsou aplikovatelné i v projednávaném případě.

Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že v procesu pořizování a vydání ZÚR postupoval v souladu s platnými právními předpisy, nepřikročil meze zákonem vymezené působnosti a důvody uvedené v návrhu neshledává dostatečnými ke zrušení napadených ZÚR.

Pokud jde o tvrzení navrhovatele týkající se rozporu napadeného opatření obecné povahy se skutkovým stavem, považuje tento argument za zcela mylný jak z hlediska žalobcem zmiňovaného „zákonného principu“, tak z hlediska faktického, a odkázal na závěry zdejšího soudu uvedené v rozhodnutí sp. zn. 50 A 8/2013. Vedle toho odpůrce připomíná, že ZÚR jsou zpracovány v měřítku 1:100 000 (tedy i územní systém ekologické stability, jehož součástí je předmětný biokoridor), a tomuto měřítku odpovídá i míra zkoumání podrobností v území. ZÚR jsou koncepcí a zpřesnění (detailní vymezení) náleží územním plánům jednotlivých obcí. V návaznosti na to odpůrce obsáhle odcitoval důvodovou zprávu k novele stavebního zákona (sněmovní tisk č. 573) a dodal, že napadený biokoridor RK 1186 je vázán na údolní nivu vodního toku (radotínského potoka) a jeho bezprostřední břehové partie. I při detailním zkoumání je naprosto jasně patrné, že navrhovatelem uváděné parcely a stavby umožňují dostatečný průchod koridoru a stávající stavby jsou v dostatečném odstupu od břehu potoka. Odpůrce dále konstatoval, že navrhovatelem uváděný výklad § 187 odst. 2 stavebního zákona je zjevně zavádějící a účelově použitý. Odpůrce v této souvislosti odkázal na odůvodnění rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 50 A 24/2012, kde se již soud touto námitkou zabýval. Ve vztahu k absenci zákonem povinně stanovených částí ZÚR podle odpůrce navrhovatel neuvedl žádný potencionální vliv ve vztahu ke svým pozemkům (ať již kumulativní synergický či vliv na zdraví). Podle odpůrce je tato část návrhu pouze spekulativní, kdy se navrhovatel inspiroval rozsudky Krajského soudu v Praze v jiných věcech. Vymezení jakéhokoliv prvku územního systému ekologické stability nemůže mít žádný myslitelný kumulativní a synergický vliv, rovněž i žádný vliv na lidské zdraví.

V replice k vyjádření odpůrce navrhovatel setrval na svém návrhu na zrušení části daného opatření obecné povahy. Navrhovatel zdůraznil, že odpůrce se vůbec nezabýval územním plánem obce Tachlovice a nevzal v potaz pravomocná rozhodnutí správních orgánů vydaná ještě před započítáním prací na tvorbě napadených ZÚR. Není pochyb o tom, že odpůrce měl reflektovat územní plán uvedené obce, jakož i pravomocná rozhodnutí správních orgánů týkající se biokoridorem dotčených pozemků, která byla vydána před započítáním prací na ZÚR. Podle navrhovatele dále není rozhodující, zda „potencionální vliv“ (kumulativní, synergický či na lidské zdraví) uvedl, ale rozhodující je, že ZÚR tyto zákonem vyžadované součásti vůbec neobsahují, ač je obsahovat musí. K tomu navrhovatel dodal, že potencionální vliv ve vztahu ke svým pozemkům uvedl. ZÚR totiž zcela opomíjejí posouzení vlivů na hmotné statky (majetek obyvatelstva), kdy se odpůrce vůbec nezabýval vynaloženými náklady navrhovatele na výstavbu např. tenisových kurtů a přilehlého zázemí, na projektovou dokumentaci či zavedení inženýrských sítí na předmětné pozemky. Tyto vynaložené prostředky byly zmařeny, jelikož šířka regionálního biokoridoru je dle dostupných zdrojů zpravidla 40 metrů, tedy 20 metrů od každého břehu. Pozemky navrhovatele by se tak staly s ohledem na plánovanou výstavbu nevyužitelnými.

Osoba zúčastněná 4) k věci uvedla, že procesně plně podporuje odpůrce a předně upozornila, že návrh vykazuje nedostatek žalobních tvrzení. Vzhledem k tomu, že se jedná o kolizi zájmu soukromého developera na optimalizaci vlastního zisku a veřejného zájmu na obnově, zachování a rozvoji přírodní biodiverzity druhů, měl by navrhovatel přesně vyličit, v čem biokoridor porušuje jeho právo k jednotlivým pozemkům. Upozornila dále na to, že venkovní travnaté fotbalové hřiště nekoliduje s existencí biokoridoru. Aby mohl soud návrhu vyhovět, musel by navrhovatel prokázat reálné zkrácení svých práv sporným biokoridorem, což neučinil. Jestliže navrhovatel nemá v úmyslu sportoviště stavět nebo dostavět, pak vydaná

územní rozhodnutí zaniknou marným uplynutím času, u staveb postavených a kolaudovaných nemá navrhovatel zájem na jejich zrušení a u staveb dosud nepostavených neuvedl, jak zasahují do daného biokoridoru. Osoba zúčastněná dále navrhl, aby soud učinil dotaz na obec Tachlovice, zda v obci existuje organizovaný sport či jeho institucionální provozovatel a dodala, že územní plán v dané lokalitě povoluje pouze přízemní sportovní stavby, ale navrhovatel zde staví čtyřpodlažní hotel, což mu již stavební úřad zakázal.

Osoba zúčastněná 3) k věci uvedla, že její zastupitelstvo schválilo zadání územního plánu, kde nezpochybňuje ani nerozporuje napadenou část ZÚR. Osoba zúčastněná si vlastním územním plánem detailně vymezi a zpřesní dostatečný průchod biokoridoru RK 1186 s dostatečným odstupem od břehu Radotínského potoka. Důvody uvedené v návrhu nepovažuje za dostatečné ke zrušení napadeného opatření obecné povahy.

Zbývající osoby zúčastněné k věci shodně uvedly, že navrhovatel je developer, který dlouhodobě usiluje o maximální využití svých pozemků ke svým podnikatelským záměrům. Není v zájmu majitelů ostatních nemovitostí ani zájmu široké veřejnosti, aby byla ochrana přírody uzpůsobena a zmenšena, a to pouze v zájmu podnikatelských aktivit jakéhokoliv developera. Zrušení napadené části ZÚR by mohlo znamenat zhoršení životních podmínek nejen jednotlivých osob zúčastněných, ale veškerých občanů Tachlovic a zároveň by to znamenalo přímé ohrožení přírody přímo v centru uvedené obce.

Navrhovatel v reakci na vyjádření osob zúčastněných setrval na podaném návrhu a především uvedl, že vyjádření osob zúčastněných v dané věci je bezpředmětné, jelikož se nijak nezabývá podstatou věci a nepřináší žádné nové skutečnosti týkající se nezákonnosti ZÚR v části napadeného biokoridoru.

Krajský soud v Praze před samotným věcným posuzováním jednotlivých námitek navrhovatele zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (jeho části). Mezi takové podmínky je třeba řadit především existenci opatření obecné povahy, aktivní legitimaci navrhovatele a formulaci žalobního návrhu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2008, čj. 9 Ao 1/2008-34). Návrh byl podán včas [§ 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)] a obsahuje požadované náležitosti (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Při samotném věcném posouzení návrhu soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.). Navrhovatel výslovně souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání, odpůrce svůj nesouhlas s takovým postupem soudu nevyslovil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Zásady územního rozvoje se v souladu s ustanovením § 36 odst. 4 stavebního zákona vydávají formou opatření obecné povahy podle správního řádu. Napadené ZÚR byly schváleny zastupitelstvem odpůrce dne 19. 12. 2011 a posléze vydány formou opatření obecné povahy; o existenci napadeného opatření obecné povahy tedy není sporu. Jak již bylo výše uvedeno, další podmínkou projednatelnosti návrhu na zrušení opatření obecné povahy je pak formulace závěrečného návrhu v souladu s požadavky vyplývajícími z výše citovaného ustanovení § 101a s. ř. s., resp. meritorně projednatelný závěrečný návrh (petit). Vzhledem ke skutečnosti, že navrhovatel požaduje zrušení vymezené části napadeného opatření obecné povahy, je třeba považovat za splněnou i tuto podmínku řízení o podaném návrhu.

Navrhovatel svoji legitimaci k podání předmětného návrhu dovozuje z vlastnictví nemovitostí dotčených napadenou částí ZÚR. Vlastnické právo navrhovatele k některým z uvedených nemovitostí soud ověřil v katastru nemovitostí (např. pozemek parc. č. xx, LV č. pro k.ú. a obec Tachlovice), přičemž možnost dotčení navrhovatelem uvedených pozemků sporným biokoridorem RK 1186 s ohledem na měřítko grafické části ZÚR nelze zjevně vyloučit. Pokud však jde o legitimaci navrhovatele k podání návrhu, je třeba dále důsledně rozlišovat mezi jeho aktivní procesní legitimací jakožto podmínkou přípustnosti návrhu na straně jedné, a mezi aktivní věcnou legitimací, tedy otázkou samotné jeho důvodnosti (posuzování aktivní procesní legitimace je součástí hodnocení přípustnosti návrhu, posouzení legitimace věcné je již součástí hodnocení věci samé). Aktivně procesně legitimovaným k podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-120, výslovně uvedl, že *„navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. (...) Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení“*. Zatímco případný nedostatek aktivní procesní legitimace navrhovatele k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy vede k odmítnutí návrhu, zkoumání aktivní věcné legitimace je součástí posouzení důvodnosti návrhu. Věcná legitimace navrhovateli chybí zejména tehdy, pokud nelze nalézt souvislost mezi namítaným porušením procesních předpisů při vydání opatření obecné povahy a dotčením na subjektivních hmotných právech navrhovatele. Jak v tomto ohledu uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 1. 2010, čj. 1 Ao 3/2009-82, *„navrhovateli nesvědčí aktivní věcná legitimace, jestliže nelze dovodit, že by v důsledku vydání změny územního plánu byl dotčen na svém právu, na němž má být dle svého tvrzení zkrácen (zde vlastnické právo). V takovém případě musí být návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítnut“*. Pro úspěch návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy (jeho části) je tedy rozhodující, zda navrhovatel skutečně byl na svých právech zkrácen přijatým opatřením obecné povahy či nikoliv.

V projednávané věci navrhovatel ve smyslu výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu tvrdí (výslovně tak činí v replice k vyjádření odpůrce), že v důsledku napadené části ZÚR bylo zasaženo do jeho vlastnického práva, kdy především upozorňuje na zmařené náklady již vynaložené na dokončené stavby a dále na snížení hodnoty pozemků nevyužitelných v důsledku přijetí napadených ZÚR. Vedle toho lze (byť nepřímou) z argumentace navrhovatele obsažené v návrhu dovodit i tvrzený zásah do práva na příznivé životní prostředí a na ochranu zdraví [návrhové body týkající se neúplnosti zpracované SEA (posuzování vlivu koncepce na životní prostředí) a absence posouzení vlivu koncepce na lidské zdraví].

Jak již zdejší soud ve vztahu k posuzování aktivní procesní legitimace dovodil ve svém rozsudku ze dne 1. 7. 2014, čj. 50 A 8/2014-74, aktivní procesní legitimace navrhovatele v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části není bez dalšího dána na základě tvrzení o možnosti jakéhokoliv dotčení jeho právní sféry napadeným

opatřením obecné povahy, ale toliko na základě logicky udržitelného tvrzení o možném negativním dotčení (zkrácení) jeho práv (kasační stížnost proti citovanému rozsudku zdejšího soudu Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 218/2014-77). Pro posouzení aktivní procesní legitimace navrhovatele je v dané věci dále podstatné, že navrhovatelem zpochybněnou částí ZÚR je biokoridor, tedy „*území, které neumožňuje rozhodující části organismů trvalou dlouhodobou existenci, avšak umožňuje jejich migraci mezi biocentry a tím vytváří z oddělených biocenter sít'*“ [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny], přičemž biocentrem se rozumí biotop, „*který svým stavem a velikostí umožňuje trvalou existenci přirozeného či pozměněného, avšak přírodě blízkého ekosystému*“. Jinak řečeno, smyslem biokoridoru, který je součástí systému ekologické stability, je v souladu s právními předpisy o ochraně přírody a krajiny zajistit spojení jednotlivých ekosystémů. Z takto vymezené funkce a účelu biokoridoru je tedy zřejmé, že pokud již existující či jiné plánované záměry v okolí pozemků navrhovatele zasahují do jeho práva na příznivé životní prostředí či na ochranu zdraví, další negativní zatížení navrhovatele nad rámec již existujícího je v důsledku umístění posuzovaného biokoridoru právě s ohledem na jeho funkci vyloučeno. Aniž by podkladem takové úvahy muselo být chybějící posouzení vlivů na lidské zdraví nebo posouzení kumulativních a synergických vlivů, lze dospět k závěru, že přijetím napadené části ZÚR (biokoridoru) z hlediska ochrany životního prostředí zatížení pozemků navrhovatele nemůže zhoršit, nanejvýše zůstane stejné (spíše je naopak pravděpodobné, že omezení případně zamýšlené stavební činnosti v důsledku umístění koridoru bude mít pro ochranu přírody a krajiny v okolí pozitivní efekt). Lze tedy shrnout, že právo navrhovatele na příznivé životní prostředí a zdraví spjaté s předmětnými pozemky dotčeno být sice může, s ohledem na povahu napadené části ZÚR, kterou je biokoridor, lze však vyloučit jeho negativní dotčení. Navrhovatel tedy s ohledem na výše uvedené podle názoru zdejšího soudu ve vztahu k zásahu do práva na příznivé životní prostředí a ochranu zdraví požadavkům zákona a konstantní judikatury vycházející z citovaného usnesení rozšířeného senátu čj. 1 Ao 1/2009-120 nedostál, neboť v návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy plausibilně, logicky konsekventně a myslitelně netvrdil možnost dotčení své právní sféry (srov. závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v jeho rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 4 AOs 1/2013-125). Případné změření investic navrhovatele či snížení hodnoty nemovitostí navrhovatele dosud nezastavených v důsledku umístění sporného biokoridoru vyloučit nelze, zde je však třeba zdůraznit, že v tomto ohledu nemá namítaná absence vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů a vlivů na lidské zdraví v SEA se snížením hodnoty nemovitostí jakoukoliv souvislost, neboť k takovému vyhodnocení SEA sloužit nemůže. Náhrada za případné omezení (odnětí) vlastnického práva není součástí řízení o přijetí ZÚR.

Krajský soud v Praze v návaznosti na výše uvedené uvádí, že v projednávané věci tedy sice lze dovodit aktivní legitimaci navrhovatele ve vztahu k omezení jeho vlastnického práva (zmaření investic a snížení hodnoty dosud nevyužitých pozemků), nicméně podle názoru zdejšího soudu ve vztahu k omezení těchto práv zcela zjevně nejsou případné nedostatky zpracované SEA k ZÚR (absence posouzení kumulativních a synergických vlivů i vyhodnocení vlivů na veřejné zdraví) v příčinné souvislosti, jež by měla vést ke zrušení ZÚR v napadené části. Jak již navíc bylo výše uvedeno, subjektivní právo navrhovatele na příznivé životní prostředí či ochranu zdraví (jež lze navíc z návrhu dovodit jen nepřímo) nemůže být napadeným záměrem negativně dotčeno. Proto se soud námitkami navrhovatele týkajícími se

neprovedeného posouzení kumulativních a synergických vlivů a vlivů na veřejné zdraví s ohledem na absenci jeho aktivní procesní legitimity zabývat nemohl.

Ve vztahu k námitce, že napadená část ZÚR je v rozporu se skutkovým stavem existujícím v době schválení ZÚR, Krajský soud v Praze upozorňuje předně na to, že zásady územního rozvoje jsou územně plánovací dokumentací nejvyššího stupně vydávanou pro území jednotlivých krajů, přičemž územní plány obcí příslušného kraje musí být s uvedenými zásadami v souladu [srov. zejména ustanovení § 53 odst. 4 písm. a) a § 54 odst. 5 stavebního zákona]. Opačné vazby mezi jednotlivými úrovněmi územně plánovací dokumentace však dány nejsou. Jinak řečeno pro odpůrce neplyne jakákoliv zákonná povinnost respektovat územně plánovací dokumentaci nižšího stupně. Je samozřejmě logické a v souladu s řádným výkonem veřejné správy v oblasti územního plánování, aby se pořizovatel zásad územního rozvoje v maximální možné míře snažil územně plánovací dokumentaci nižšího stupně respektovat. Pokud k tomu ovšem z různých důvodů nedojde, nelze z toho bez dalšího dovozovat nezákonnost zásad územního rozvoje. Jde-li o již existující stavby a jejich dotčení napadenou částí ZÚR (nerespektování již vydaných územních rozhodnutí, stavebních povolení a kolaudačních souhlasů, které navrhovatel doložil), k tomu je třeba uvést, že podrobnost ZÚR není taková, aby bylo možné zcela jednoznačně určit, zda konkrétní pozemek či dokonce stavba na něm je přímo součástí biokoridoru, zvláště jedná-li o pozemky v okrajové části biokoridoru, nebo pozemky nepřiléhající ke stávajícím zaznamenaným geografickým prvkům, které umožňují její přesnou lokalizaci i v takto malém měřítku mapových podkladů. U takových parcel s ohledem na malé měřítko ZÚR nelze obvykle úspěšně tvrdit, že parcela je v ploše biokoridoru a že proto na ní nebude možná výstavba či případně že biokoridor zasahuje výstavbu již existující. Takový argument bude možný až v podrobnosti územního plánu, který by navíc měl trasu biokoridoru řešit podrobněji, což se ostatně dle vyjádření obce Tachlovice [osoba zúčastněná 3]) děje. Pokud jde o výstavbu teprve plánovanou, lze navíc dodat, že stavební úřad při posuzování souladu stavby s územně plánovací dokumentací dle § 90 písm. a) a § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona má prostor pro správní uvážení a zvažuje (v jistém rozsahu musí předjímat), zda navrhovaná stavba skutečně bude kolidovat s následně zpřesněným biokoridorem, takže ani případný samotný překryv biokoridoru s pozemky navrhovatele sám o sobě nevylučuje možnost je stavebně využít. Námitku rozporu se skutkovým stavem tedy soud důvodnou neshledal.

V rámci samostatné námítky navrhovatel ve vztahu k napadenému záměru (biokoridor RK 1186) dále upozorňuje na absenci prověření aktuálnosti tohoto záměru a na rozpor postupu odpůrce s ustanovením § 187 odst. 2 stavebního zákona. Jak plyne z tohoto ustanovení „*krajský úřad prověří územní plány velkých územních celků z hlediska aktuálnosti jednotlivých záměrů a splnění kritérií jejich nadmístního významu. Záměry vyhovující uvedeným hlediskům převezme bez věcné změny do návrhu zásad územního rozvoje projednaných s dotčenými orgány. Územní plán velkého územního celku a právní předpis, kterým byla vyhlášena jeho závazná část, pozbývá platnosti dnem nabytí účinnosti zásad územního rozvoje pro území těmito zásadami řešené*“. K této navrhovatelem vznesené námitce je třeba předně uvést, že citované ustanovení nesměruje k ochraně již existující nižší úrovně územně plánovací dokumentace či vydaných rozhodnutí týkajících se dotčených pozemků, jak se navrhovatel domnívá (viz odůvodnění výše). Jak lze dovodit z důvodové zprávy k návrhu stavebního zákona, cílem úpravy v ustanovení § 187 bylo zajištění kontinuity územního plánování, neboť dřívější územní plány velkých územních celků obsahují řadu

veřejně prospěšných staveb a jiných záměrů, jejichž platnost trvá a část řešení musí být proto převzata do zásad územního rozvoje. Proto podle dané důvodové zprávy bude možné do zásad územního rozvoje převzít záměry zakotvené v předchozí územně plánovací dokumentaci. Nutnou podmínkou v tomto směru je jednak posouzení, zda není původní záměr v důsledku společenských a přírodních změn již překonán (aktuálnost) a jednak posouzení, zda povaha přebíraného záměru odpovídá nižší podrobnosti a nadmístní povaze regulace v ZÚR (nadmístnost).

Jak soud zjistil z příloh závazné části Územního plánu velkého územního celku Pražského regionu (dále též „ÚP VÚC“), biokoridor Nučice - Škrábek byl již součástí ÚP VÚC (pod č. 1186, viz část 12. těchto příloh) Podle části m) návrhu zadání ZÚR odpůrce počítal s převzetím těch záměrů z ÚP VÚC, které splňují kritéria regionální významnosti a aktuálnosti dle § 187 odst. 2 stavebního zákona. Z textové části odůvodnění ZÚR pak mimo jiné výslovně plyne, že „ZÚR upřesňuje vymezení ploch a koridorů pro skladebné části nadregionální a regionální úrovně ÚSES [územní systém ekologické stability, pozn. Krajského soudu v Praze] na území kraje. Na této úrovni se zabývá zejména prostorovými parametry prvků ÚSES (tj. plošným rozsahem biocenter a délkou biokoridorů), návazností systému vně i uvnitř kraje a koordinací vymezení ÚSES s dalšími veřejnými záměry a zájmy na regionální úrovni. Podstatou ÚSES je vymezení sítě přírodě blízkých ploch v parametrech daných metodikou. Koncepce ÚSES byla od počátku vytvářena tak, aby byla využitelná v územním plánování při harmonizaci různých požadavků na využití území. Skladebné součásti ÚSES jsou vymezovány v krajině na základě potenciálních ekosystémů ... Cílem vymezení ÚSES v ÚPD je územní ochrana, jak ploch prvků ÚSES, tak jeho systémové kontinuity. Při pořízení ZÚR se sleduje regionální a nadregionální úroveň ÚSES. Výchozí materiál pro vymezování ÚSES představuje „Územně technický podklad regionálních a nadregionálních územních systémů ekologické stability České republiky“. Do ZÚR je promítnuto upřesnění a vymezení regionální úrovně ÚSES dle „Studie územních systémů ekologické stability Středočeského kraje“, která byla vyhotovena v roce 2009. Tato studie: • vychází z jednotlivých územních plánů velkých územních celků, které pokrývají celé území Středočeského kraje; • zohledňuje podrobnější vymezení regionálních a nadregionálních prvků ÚSES v platné ÚPD obcí; • prověřuje prostorové parametry ÚSES na úrovni kraje; • kontroluje kontinuitu systému; • navrhuje nápravu zjištěných nesrovnalostí a nedostatků ve vymezení regionální a nadregionální úrovně ÚSES“ (Příloha č. 2, str. 75 a násl.).

K navrhovatelem namítanému neproověření aktuálnosti sporného biokoridoru pak zdejší soud v návaznosti na výše uvedené dodává, že podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. d) stavebního zákona musí být součástí odůvodnění ZÚR též výsledek přezkoumání souladu návrhu ZÚR s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů. Součástí odůvodnění tedy musí být i vyhodnocení, zda převzaté návrhy jsou skutečně aktuální a nadmístního významu ve smyslu § 187 odst. 2 stavebního zákona. Výše uvedené nevylučuje, že s ohledem na rozsah řešené problematiky i povahu posuzovaných záměrů bude takové odůvodnění jen velmi stručné, popř. učiněné souhrnně k určité kategorii záměrů či bude obsahovat odkaz na další podklady, kde se takové hodnocení nachází. Z citovaného odůvodnění ZÚR plynou stěžejní důvody, z nichž odpůrce při posuzování aktuálnosti vymezení ÚSES vycházel, byť je nutno připustit, že se jedná o zdůvodnění velmi obecné a strohé. Podstatné ovšem je, že z daného odůvodnění lze dovodit, na základě jakých kritérií a jakých podkladů (Studie územních systémů ekologické stability

Středočeského kraje) byl ÚSES včetně sporného biokoridoru vymezen. Součástí odůvodnění ZÚR je ostatně i vyhodnocení námitek podaných k návrhu ZÚR (srov. § 172 odst. 5 správního řádu), v rámci něhož se odpůrce vyjadřuje přímo k rozsahu sporného biokoridoru RK 1186 a jeho aktuálnímu významu (příloha č. 6, vyhodnocení námitek k návrhu ZÚR, str. 221 a násl.). Odhlédnout pak podle názoru zdejšího soudu nelze ani od samotné funkce biokoridoru spočívající ve spojování jednotlivých biocenter, kdy biokoridor ze své podstaty může pozbýt na aktuálnosti toliko tehdy, přestane-li existovat některé z biocenter, které jsou tímto biokoridorem spojovány, což však není případ projednávané věci. Proto soud ani tuto námitku navrhovatele nemohl shledat důvodnou.

Krajský soud v Praze tedy po provedeném přezkumu napadeného opatření obecné povahy dospěl k závěru, že žádná z navrhovatelem vznesených námitek není důvodná, a proto návrh zamítl (§ 101d odst. 2 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně žádné mu ani v daném řízení na rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Ve vztahu k nákladům osob zúčastněných na řízení pak soud postupoval podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., z něhož plyne, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu nákladů dalších. V projednávané věci soud osobám zúčastněným na řízení plnění jakékoliv povinnosti neuložil (vyjádření k návrhu představuje pouze využití jejich práva), přičemž soud současně neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by některé z osob zúčastněných přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 20. dubna 2015

JUDr. Milan Podhrázký Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková